Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— Оце летить! Скоро у нас буде...

Перець

№ 13 (863). Рік видання 45-й Ціна номера 12 коп. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1971

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ЩОБ БУЛО ТИХО

ЖИТОМИРСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). На боротьбу з шумом вирушили працівники Ємільчинського районного вузла зв'язку. Про перші успіхи у цій справі вже доповів начальник лінійної дільниці т. Сом: у селі Бобрицька Балярка, яке він обслуговує, геть усі репродуктори в хатах колгоспників переведено на малодоступний для вуха шепіт.

НАДШВИДКІСНИЙ РЕМОНТ

ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Працівники Горлівського авторемонтного заводу запровадили у себе надшвидкісний ремонт автомашин. Вони повністю відмовилися від архаїчного правила «Обіцяного три роки ждуть», скоротивши цей строк більш як удвоє. Лише в лютому минулого року надійшла до них на ремонт автомашина ГАЗ-53 «Ф» із радгоспу «Восток» Жовтневого району Миколаївської області, — а вже з Горлівки надійшла радісна звістка: автомобіль незабаром буде на ходу! Заступник начальника головного управління промислових підприємств Міністерства автомобільного транспорту УРСР В. С. Ульянов, коментуючи цю хвилюючу подію, заявив: вищезгаданий автомобіль ремонтується точно за графіком!

ВІДНЯЛО МОВУ

Відняло мову у репродукторів, що висять у хатах колгоспників сіл Милятин та Грушів Іваничівського району Волинської області. Дехто висловлює припущення, що такого ж лиха, очевидно, зазнали й працівники Іваничівського районного вузла зв'язку, бо про пошкодження радіотрансляційної мережі їх повідомили ще в липні минулого року, а вони й досі голосу не подають.

НАВІЩО ДІМ ПРОДАВ?

І справді, навіщо? Е-е, коли б Дмитро Митрофанович знав, які це матиме наслідки...

Але все по порядку. Дмитро Митрофанович Руденко працює на Харківському тракторному заводі у фасонно-ливарному цеху з 1932 року. Увесь час ремонтує ливарні печі. 1962 року Дмитро Митрофанович вирішив піти на пенсію і самому підремонтуватися. Але на пенсії довго не засидівся — підлікувався і знову повернувся на завод.

— Хороший робітник Дмитро Митрофанович, — говорить начальник цеху Іван Семенович Єжелєв.

— Дмитро Митрофанович трудяга, — каже голова профспілкового цехового комітету Валентина Сергіївна Візир.

Хвалити старого робітника і справді є за що. Працює він зразково. Але із «спасибі», як відомо, кожуха не пошиєш.

Дмитро Митрофанович живе у Харкові, по вулиці ім. Тонкопія № 45, у невеличкій кімнатці. Живе з дружиною, тещею і сином Сергієм, який, до речі, теж працює на ХТЗ слюсарем.

От і звернувся Дмитро Митрофанович до цехкому на предмет поліпшення житлових умов. А йому як з кілочка:

— А навіщо, товаришу Руденко, ви дім продали?

— Який дім?

— Вам видніше.

Що ж це за дім, який продав Руденко двадцять з чимось років тому?

Ще в час війни, евакуювавшись із Харкова з дітьми, дружина Дмитра Митрофановича купила в селі Мосьпанове Чугуївського району хату. Чим була покрита хата — важко сказати. Була вона і під черепицею, бо довелося підставляти черепки на горищі під час дощу, була і під залізом, бо старі ночви накривали дірку в стрісі на причілку, була й під хмизом, бо чорногуз звив гніздо.

Повернувшись з фронту, Дмитро Митрофанович продав той «дім» на дрова і виїхав із сім'єю у Харків, на рідний ХТЗ.

А тепер має халепу. Навіщо продав? От би й жив у ньому та й бігав на роботу з чугуївського села.

Що там — рукою подати.

М. ПРЯДКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Коли приймали будинок, чотирьох членів комісії поранило, а один пропав безвісти...

Сліди застиглої думки

Пам'ятники архітектури, описані з натури

Від автора

Хтось колись сказав комусь, що архітектурний витвір — це застигла думка творця. Шановний читач, сподіваємося, абсолютно переконається у цьому, коли прочитає кілька описів «застиглої думки».

Кобаківське барокко

Кобаки — село. На Івано-Франківщині. Досі ніхто не знав, що тут є унікальний пам'ятник архітектури. Всі вважали, що серед села будується звичайний Палац культури. Проте кобаківський палац привернув увагу не лише широких кіл громадськості, а й знавців архітектури.

Час його заснування припадає на початок 60-х років. Подібно до Кафедрального собору у Львові, який будувався 135 років і залишився недобудованим, кобаківський палац будується вже 10 років. І також недобудований. Як вдалося встановити, споруда має елементи стилю барокко.

Для барокко, перш за все, характерний драматичний сюжет. Драматизм кобаківського пам'ятника незаперечний: з одного боку його будують, з другого — він уже падає. Є тут і бурхлива динаміка рухів, притаманна цьому стилю. Приміром, за десять років не раз мінялися будівельні управління, хоч будівництво від цього не дуже рухалося. Розпочало його Коломийське будівельно-монтажне управління № 112. Продовжило Снятинське будуправління № 116. Потім знову передали Коломийському управлінню. У Снятинському управлінні за 3 роки динамічно змінилися 4 начальники. На самому об'єкті не менш динамічно змінилися 7 виконробів. А вигляд будівлі не змінився.

Барокко має ще й ту особливість, що своїм пишним розписом, контрастами світла і тіней максимально впливає на психіку.

Покриті пишним зеленим мохом стіни кобаківського палацу, контрасти нових балок і старих щілин максимально діють на психіку і членів правління колгоспу, яке виділило кошти на цю споруду, і на мешканців села, яким ніде відпочити.

Один мистецтвознавець популярно пояснив архітектурні стилі на котові. Коли кіт спить — ренесанс. Коли стрибнув — барокко. У кобаківському палаці культури стрибають десятки котів. І в своїх котячих піснях славлять головного творця цього архітектурного унікуму — керуючого трестом «Прикарпатжитлобуд» А. В. Колісниченка.

Диво у Черняхові

У селі Черняхові Кагарлицького району на Київщині маємо зовсім інший зразок архітектурного стилю. Тутешній Палац культури також будувався не один рік. Його заснування припадає на ті ж часи, що й кобаківського. Проте всі його архітектурні елементи хилять до стилю рококо. Стиль рококо ніби каже: «Бери від життя усе, бери від життя масу задоволень».

Будівельне управління № 21 п'ятого тресту «Головкиївміськбуду» взяло усе не від життя, а від колгоспу. Навіть вициганили від керівників правління акт, що ті згодні прийняти палац із недоробками, які управління потім доробить. Не знаємо, мали в управлінні від цього масу морального задоволення чи просто прогресивку, але правління колгоспу ще й досі має масу роботи: з одного боку латає, з іншого — підпирає. А творці палацу — начальник будуправління т. Мельников та керуючий трестом т. Огарков — не появляються з жодного боку.

Увага! Ренесанс!

Влітку минулого року дирекція Новоспаської середньої школи розіслала батькам учнів листи. У них писалося, що в жовтні учні перейдуть у нову школу. Для цього треба, щоб вони мали спеціальні тапочки.

Батьки думали, що все це робиться просто для чистоти. Ніхто не здогадувався, що школа, яку вже чотири роки будує пересувна механізована колона № 6 Мелітопольсільбуду Запорізької області, матиме унікальну мистецьку вартість, і дирекція турбується, аби тієї вартості не знецінювали. Ніхто не уявляв, що будівельники намагаються відродити стиль ренесансу.

Спокій, спокій і ще раз спокій поставили собі за мету відобразити будівельники. І це їм прекрасно вдалося. У школі абсолютний спокій. Ніхто не ходить. Ні босий, ні взутий. Бо ця шедевральна споруда ніби застигла у своїй напівзавершеній формі. І ніби чогось чи когось чекає.

Царство ламаних ліній

Знавці архітектури одразу ж скажуть: «Це готика». Правда, мешканці села Берізки Кривоозерського району Миколаївської області вважають, що клуб, який уже шість років будується в їхньому селі, з готикою не має нічого спільного. Щоб їх переконати в протилежному, ми наведемо лише кілька характерних рис готичного стилю та порівняємо будівлю їхнього села з чистими зразками готики.

Перша риса готики — це перемога зодчого над будівельним матеріалом. Начальник Першотравневої пересувної механізованої колони № 7 В. Ф. Шеїн також зробив з будівельним матеріалом те, що йому хотілося: воздвиг щось чи то подібне на новобудову, чи то подібне на руїни. Готиці притаманна ламаність ліній. У берізківському клубі все ламане. Берізківський клуб має багато спільного з всесвітньовідомим Рейнським собором. Якщо у Рейнському соборі одна колона розбивається на безліч дрібних, то в берізківському клубі стіни розсипаються на безліч дрібних цеглин. І нарешті, коли Рейнський собор налічує понад 2500 скульптур, то берізківський клуб налічує понад 2500 видів робіт, які треба виконати, щоб самодіяльність заспівала: «І в вас, і в нас — усе вже гаразд!»

Форма і норма

І, нарешті, найчистіший зразок конструктивізму. Зберігається цей пам'ятник на території Архангельського сільського профтехучилища № 10 Великоолександрівського району Херсонської області. Дійсно зберігається, бо вже котрий рік стоїть у риштуванні.

Споруда ця має бути спортивним залом. Будується вона давно, будується надійно. Оскільки напрямок конструктивізму в архітектурі визначається функціональним і конструктивним характером, себто все, що будується, повинно бути просте і практичне, то архангельський спортзал також простий і практичний. Він має чотири дірки для дверей. У дві з них колись будівельники вбігали. З інших двох вибігли. А тепер будівельників зовсім не видно. Дірки — видно.

Післямова

Про архітектурну цінність описаних пам'ятників ми читачу, вже знаємо. Про їх матеріальну цінність знають ті, за чиї кошти все це будується. Ну, а заслуги творців цих унікальних споруд, сподіваємося, достойно оцінять нащадки.

Є. ДУДАР,
краєзнавець-самоук.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Новий директор захоплюється полюванням.

Валентин ЛАГОДА

Чи ти ба!

З виду він суспільством дише:
Де ж — воно за все рідніше!
А приглянешся — мана:
Дбать про себе тільки зна,
Так і зирить, де б урвати
Та поцупити до хати,
Все громадське загріба.
Чи ти ба!

Ну, а цей про ваші просьби
Враз забуде (може, хтось би
Вдовольнив, але не він!),
А тим часом, бісів син,
Вам привітно руку тисне,
Розпита, сльозою бризне,
Що у вас така журба...
Чи ти ба?!

А цього критикували —
Він всю критику (бувалий!)
Вдячно визнав. А тепер
Сам до стінки тих припер,
Хто відважився виступати, —
Він дождався дня відплати!
Почалася «молотьба»...
Чи ти ба!

Звісить ніч свою запону —
Літрів двадцять самогону
Виганяє (бо ж не спиться!)
Ця кремезна молодиця,
Ця розкохана Явдоха,
Що на людях скрушно оха:
«Усихаю я — слаба...»
Чи ти ба?!

Цей за ліс, за чисті води!
Доброчинець! Друг природи!
В тім клянеться, б'є у груди,
Браконьєрів гнівно гудить,
А пізненько крадькома,
Як нікого вже нема,
Осокорика руба...
Чи ти ба?!

Як не кривсь — піймався шахрай.
Край хапузі! Ні... не край:
Помотавсь туди-сюди
Й вийшов знов сухим з води.
Ми ж упевнені були —
Пройду взують в постоли
І тепер йому — труба!
Чи ти ба?!

Ці зі стажем лиходії,
Що вдались до мімікрії,
Хай не твердять гидко й підло,
Що, мовляв, уже набридло
Нам перчить їх та перчить,
Що ми скоро мимохіть
З ними змиримось... Хіба?
Чи ти ба!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Поїхали, хлопці, після роботи до мене та щось смачненьке приготуємо...

ХРОНІКА НОВИН

КУЗНЯ ЗДОРОВ'Я

— Ніде так здорово себе не почуваєш, як на стадіоні! — говорить майстер експериментального цеху Пиндя молодим робітникам.

І справді, ось уже дванадцять років приходить майстер після роботи на заводський стадіон. Тут, у шостому секторі, він випиває свою щоденну четвертинку.

СТУДЕНТСЬКЕ ЖИТТЯ

Успішно закінчив весняну сесію студент політехнічного інституту Валерій Гецкало. Останній екзамен — з технології обробки металів — він склав по телефону, в перерві між таймами. Валерій — перспективний півзахисник футбольної команди «Вторпедо».

ДО ЧОТИРИНОГИХ ДРУЗІВ

У терпигівські ліси вирушила група спеціалістів-мисливствознавців для підрахунку поголів'я лосів.

По закінченні робіт лосі не дорахувалися чотирьох голів.

ТРУДОВА ПЕРЕМОГА КУЛІНАРІВ

Їдальні Тридубецького управління громадського харчування перейшли на повне самообслуговування. Кожен відвідувач, вибравши страву за смаком, готує її собі на кухні під наглядом досвідченого кулінара, а вже потім оплачує її вартість.

Скарги на низьку якість страв зовсім зникли.

Черговий хронікер В. ЧЕПІГА.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Засідало оце правління клубу. Заслухало звіт секції губителів-рибоморів. З усього видно, що секція не сидить склавши руки, хоч і зірок з неба не хапає. Нічого нового, оригінального тут не винайдено, але приємно, що всі губителі-рибомори вміло використовують підручні засоби. Хто що під рукою має, той тим і губить рибку, велику й маленьку, культурну і дику, а з нею і решту всього живого і у водах сущого.

Під рукою у Мудрика, директора Копичинської автоколони (Гусятинський район Тернопільської області) є мазут і різні відходи пального та мастил. От він ту чорну масну юшку і спускає в місцеве озеро. Подвійна вигода: і рибка дохне, і загоряти на березі озера довго не треба — впірнув білим, виринув чорним.

А директор Городоцького (Хмельницька область) цукрокомбінату Олександр Якович Віньковецький мазуту не має, зате має іригаційні води, котрі від щирого серця й бузує в ставки колгоспу «Більшовик». Вигода теж подвійна: і ставки замулюються, і риба гине.

Ф. І. Осипов, директор радгоспу № 5 Чугуївського району на Харківщині, не має в своєму господарстві ні мазуту, ні іригаційних вод. Зате має під боком річку Сіверський Донець, а на свинофермі велику кількість нечистот. Досить було з'єднати нечистоти із світлими водами річки, як ефект перевершив всі сподівання. Навіть санінспекція тим ефектом зацікавилась.

Ортодоксально, банальними стічними водами адміністрація Дубов'язівського цукрокомбінату дуже успішно запаскудила чотири ставки загальною площею 50 га, що належать колгоспові «Шлях до комунізму» Конотопського району Сумської області.

Цілком зрозуміло, що правління Клубу губителів природи не могло зостатися байдужим до таких досягнень, і всі вищепоіменовані особи та організації того ж дня стали дійсними членами Клубу з правом ухвального голосу.

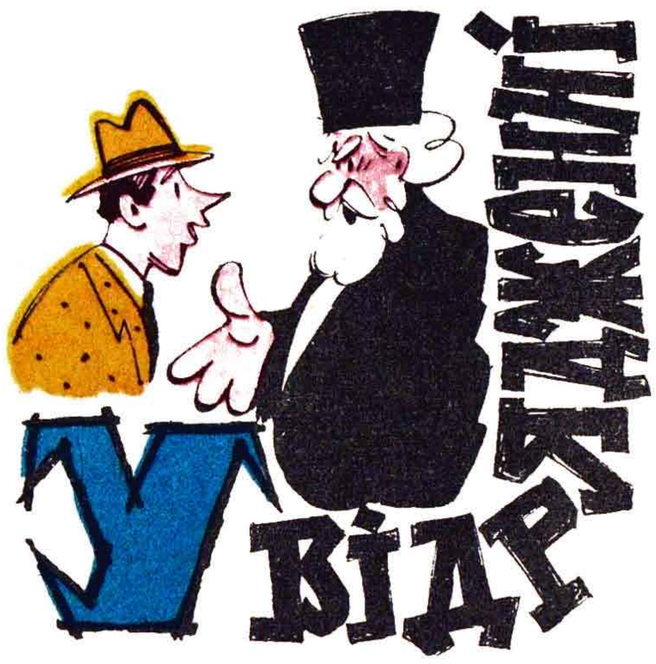

ГУМОРЕСКА

Здибав я днями давнього свого знайомого — панотця Гавриїла. Колись жили і діяли ми в одному селі. Тільки він — у храмі божому, а я — у клубі безбожному. Бідовий, пам'ятаю, був батюшка. Молодий, ставний, гарячий і, до того ж, добряче начитаний. Стикатися ж нам доводилось на антирелігійних диспутах.

Отож ми зустрілися, можна сказати, як хороші приятелі.

— Здоровенькі були, батюшко! Скільки літ, скільки зим! Яким побитом опинились у наших краях?

— Здрастуйте, здрастуйте! Приїхав оце до єпархії у відрядження...

— Ну, то як воно живеться, як почувається? На пенсію ще не вийшли?

— Спасибі, нічого,— зітхнув отець Гавриїл.— Яка вже там у всевишнього пенсія? Правлю службу божу й донині. А жити стало ой як тяжко...

— От тобі й маєш! А то ж чому?

— Та... Оскуділа віра господня, а ще НОП дихати не дає...

— Що... що ви сказали?!

— Що чули. Старий я вже став, плоттю немощний — не те, що колись. А крутитися доводиться, як у геєні вогненній...

— Але дозвольте: до чого наукова організація праці і... і ви?

— Пізнаю войовничого безвірника,—сумно констатував отець Гавриїл.— Як і в давнину, недооцінюєте ви нашого брата-священнослужителя. Хоча в давнину, до речі, все було набагато простіше. Поховаєш, було, якогось усопшого раба божого чи то відправиш якусь требу, одержиш відповідну мзду готівкою та й по всьому. Вознесеш хвалу всевишньому і спокійно сидиш. Ніхто тебе не тузає, ніхто во іскушеніє не вводить. А нині все пішло по-новому, по-вченому...

— У чому ж ваш клопіт, отче?

— Питаєте! Насамперед, і ми нині складаємо плани. Річні, квартальні, місячні, тижневі, щоденні... Сидиш, голову сушиш— скільки ж то орієнтовно передбачається поховати, обвінчати, охрестити, яких саме святих, згідно з табелем-календарем, відзначатимеш, які служби божі правитимеш, скільки віруючих і невіруючих ними охопиш... А звітність! Не доведи господи, царице небесна! Замучила нас із дяком ота арифметика. Махнув кадилом — і облікуй у спеціальній граматці. Всенощно бдиш і на рахівниці клацаєш, скільки, приміром, поховав за звітний період — у тому числі: а) дідів, б) бабів, в) віком до 100 років, г) понад 100 років...

Та ще ж пильнуй, аби цифра була справна. Бо за несправну цифру нас теж, як того Галушку, дуже б'ють зверху. Сам отець благочинний на семінарі вирік: «Гріш вам ціна у ярмарковий день, отці мої, коли не будете облікувати».

І знову ж, підвищення індивідуального рівня. Колись, було, вивчив «господи, помилуй» чи «Ісайя, лікуй», то й довіку вистачить. А тепер? Глава моя грішна чисто вже облізла від трудів умственних. Тільки з-під камилавки віхтик і стирчить, мов у сучасного, прости господи, стиляги...

— Ну і як же ви підвищуєте отой свій рівень?

— Та як... Самостійно опрацьовую «Біблію для віруючих і невіруючих» Омеляна Ярославського, законспектував «Словник атеїста», разів, либонь, із двадцять переглянув по телевізору «Свято святого Йоргена»... А ще передплачую «Науку і релігію», «Науку і життя», «Науку і суспільство», «Людину і світ», «Здоров'я»...

— Ого!

— Та то ще півбіди. А от підготувати казання — то вже справжня кара єгипетська. І розгорненого конспекта напиши, і першоджерела вкажи... Істинно сказано: темна вода в облацєх...

— Не занепадайте духом, батюшко, — кажу, — бог не допустить—свиня не з'їсть, чи як там у писанії сказано...

— Свиня, звісно, не з'їсть,— зітхнув отець Гавриїл,— а от преосвященний владика... Якось правив я службу божу, а у нас саме було фронтальне обстеження парафії. Ну я з переляку і потяг «алілуйя» не на той глас. Боже милостивий, що зчинилось! І аз недостойний ієрей постраждав зело. Сувору єпітимію наклали — із занесенням до персонального житія. Попоглузував тоді з мене отець Никодим із сусідньої парафії, з котрим я змагаюсь...

— Ну що ж — з ким не буває,— поспівчував я.

— Суєта сует і всяческа суєта, — махнув рукавом ряси отець Гавриїл.— А що поробиш? Все має бути, як глаголив наш отець благочинний, не лише боговгодно, але й науково. Бо сучасна паства дуже великорозумна стала, а на небесі усяка техніка обертається, і по тверді місячній витвір рук людських пересувається...

— Прогрес, отче, прогрес,— ствердив я.

— Зрю, і вас уже всевишній просвітив,— похвалив мене отець Гавриїл.— Тепер либонь уже дійшло, до чого тут НОП?

— Та дійшло...

— Ой,— раптом заметушився отець Гавриїл,— треба ж бігти, доки єпархіальна канцелярія не закрилася на обідню трапезу! Дякую за увагу і амінь.

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

Мал. А. СВИНЦОВА

— А чи не могли б ви дати рацпропозицію, куди складати всі оці рацпропозиції?

ТРИ ВІДКРИТТЯ

ГУМОРЕСКА
на три частини
з епілогом

Частина перша

— Хорошо! — мовив Архімед, занурюючись у ванну.

Витіснена його тілом вода полилася на підлогу.

— О боги! — вигукнув Архімед. — Що я скажу дружині?

І став гарячково думати.

За десять хвилин він придумав закон Архімеда.

Частина друга

— Хорошо! — мовив Ньютон, сидячи в саду під яблунею.

Гниле яблуко впало на нього і забруднило свіжу сорочку.

— Боже! — вигукнув Ньютон.— Що я скажу дружині?

І став гарячково думати.

За десять хвилин він придумав закон всесвітнього тяжіння.

Частина третя

— Хорошо! — промовив я, закінчивши читати ще один детектив. І тут же згадав, що не прибрав у хаті до приходу дружини.

— Господи! — вигукнув я, — Що я скажу дружині?

І став гарячково думати.

За десять хвилин я придумав цю гумореску.

Епілог

— Якщо я правильно зрозуміла, — сказала редактор, — ваше власне відкриття можна сформулювати так: великі відкриття робляться тому, що чоловіки бояться своїх дружин?

— Ні, — відповів я, — воно формулюється інакше: чоловіки вважають за краще робити великі відкриття, ніж дрібну роботу по господарству.

— Он як! — сказала редактор і, подумавши десять хвилин, виставила мене за двері разом із рукописом.

Євген ТУРОВСЬКИЙ.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

— Нарешті такий капелюх, як я шукаю!

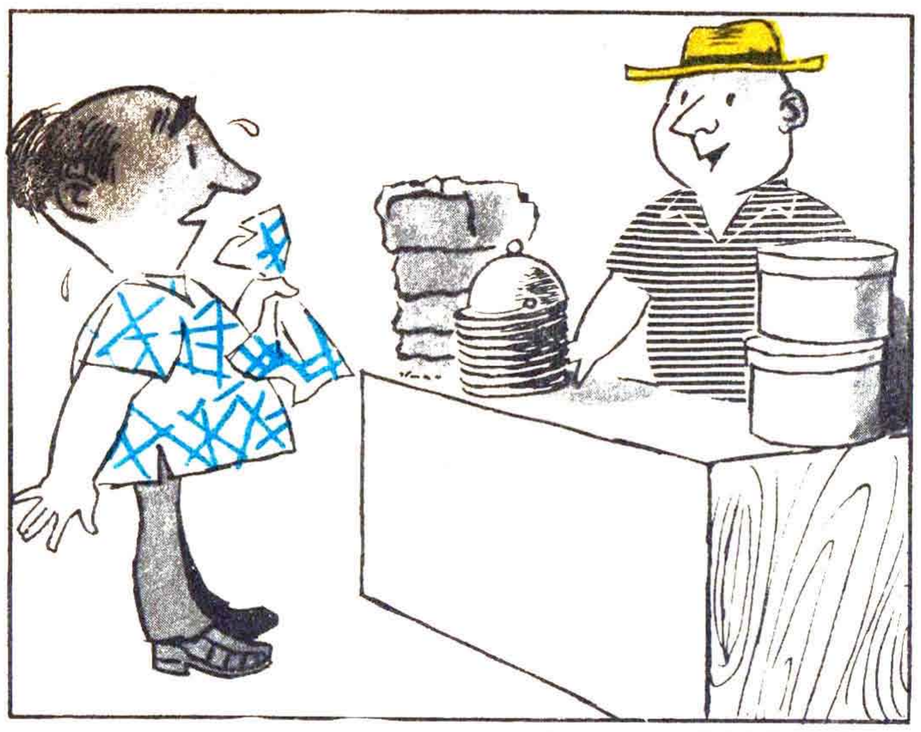

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

— Закони — не ікони, нічого на них молитися, — сказав одного разу В. В. Охріменко, керуючий відділенням № 3 радгоспу «Птахофабрика» Ворошиловградської області, — і відтоді почав викидати всілякі коники. Тільки хтось йому не до шмиги — доганами, як гірчичниками, обліпить, а то й з роботи витурить. Так він, зокрема, повівся і з слюсарем та мотористом Набокою А. І., який сімнадцять років проробив у радгоспі. Ні сіло, ні впало, взяв та й вигнав людину.

Скаргу про це написав Перцеві сам Набока.

З Ворошиловградського обкому профспілки робітників і службовців сільського господарства та заготівель повідомили, що за порушення трудового законодавства Охріменка В. В. зняли з посади керуючого відділенням. А Набока А. І. знову працює в радгоспі.

П. К-ий із с. Куліші на Житомирщині у вірші «Лист» повідомляє, що:

Пише до куми Гнат
Серьйозно пише ну будь-будь
Листи писати він мастак
А то ще ляпне комусь щонебудь.

— Радимо: вчіться у кума Гната серйозно ставитися до такої справи, як писання.

—

А. С-к з с. Рахни-Лісові Вінницької області віршованим словом розтлумачує дивну поведінку одного суб'єкта:

Йде Микола п'яний,
Мов слуга наняний,
Де блистить
Туди і йде,
Де гримить,
Не дійде, долізе.
Якщо його спитати,
Скаже: — «Звик!..»

— Що ж, звичка — друга, як кажуть, натура. От і роблять, бува, за звичкою люди, чого й не слід. Ви, приміром (хоча й, сподіваємося, і не п'яні і не «найняні»), віршуєте. Бо — звичка! Іншим чимось пояснити це важко.

—

Н. Б-с із м. Новомосковська у ніби вірші «Шахтар» твердить (як і скрізь, зберігаємо авторську манеру письма), що:

«Шахтар робе трудеця ні зачим не журиця в його думка одна то вагони без вугля»...

— Це дуже добре, що навіть шахтаря, який «ні зачим не журиця», усе-таки якась думка непокоїть. Думає, значить, чоловік. І правильно робить! Думати ніколи не завадить, навіть тоді, коли людина пише вірші.

—

М. К-ий (с. Симони на Житомирщині) для байки «Брильянт» теж обрав героєм шахтаря:

У шахтаря в шорсткій руці,
Алмаз жаданий без ціни —
На вигляд «скельце» в молоці...
...І що ж тут мити, що гранить?
— Пита новітній Скалозуб
В усмішці рвучи пащу-рот,
Щоб я за цеє мерз та дуб, —
Та хай мене бере сам чорт!

Далі автор повідомляє, що шахтар, всупереч «новітньому Скалозубові», усе-таки довів той брильянт до ювелірної кондиції, і він

...Веселкою ураз заграв,
А на долоні, мов пожар...

А звідси — й мораль:

Невчений — це алмаз без грані, —
Наука ж грані дасть й талант
Щоб користь дав, як той
брильянт.

— Дозволимо собі в дечому не згодитися з такою мораллю: художній рівень саме цієї байки дає підставу думати, що коли таланту тато з мамою не дали, то це упущення й наука виправити неспроможна.

Мал. И. КОГАНА

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Коли до Бондаря Р. Ф., головного ветеринарного лікаря Калинівського району, приводили хвору тварину, він завжди ретельно дивився у... жменю господаря: «А чи не приніс якогось хабаря?»

І так набив руку на тих подачках, що аж свербіла, коли в неї нічого не потрапляло. Тому зцілитель почав ту руку простягати і до державного.

Сигнал про це надійшов до Перця.

Як повідомив заступник голови Вінницького обласного комітету народного контролю т. Горбунов, факти підтвердилися. За використання свого службового становища у корисливих цілях Бондаря Р. Ф. з посади головного ветлікаря звільнено.

Мал. В. ГАЛИНСЬКОГО

Ким він, бідолашний, сьогодні був...

ПІД СОНЦЕМ, НА ПОВІТРІ, У ВОДІ...

Мал. Й. КОГАНА

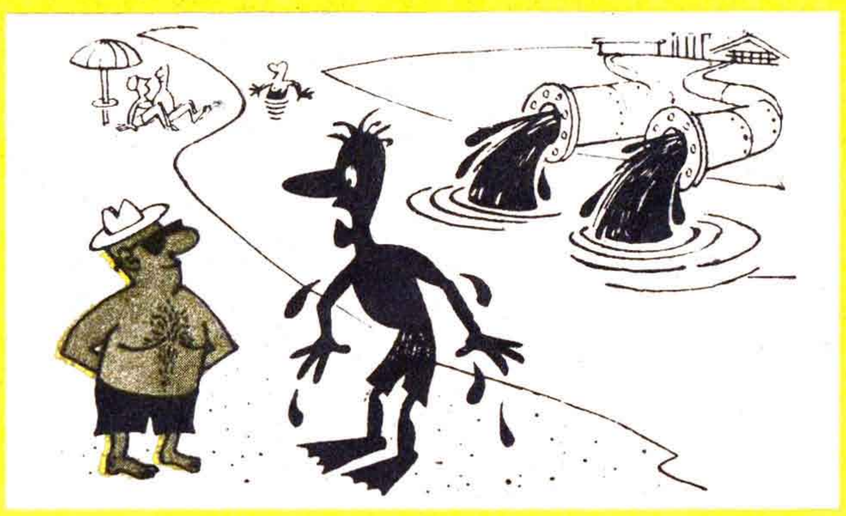

— Тепер я бачу, що річковий загар значно темніший, ніж морський.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

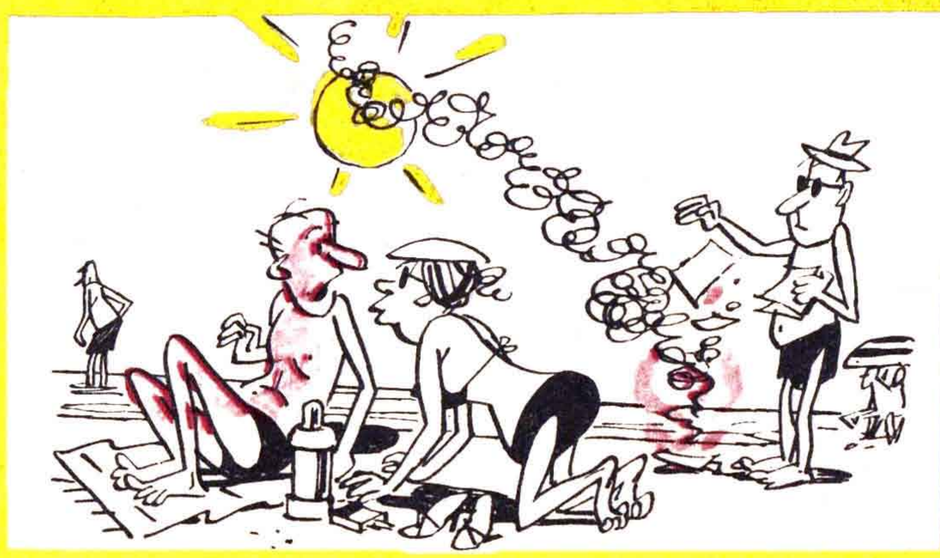

— Вже горілим запахло: хіба можна стільки на сонці пектися!!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

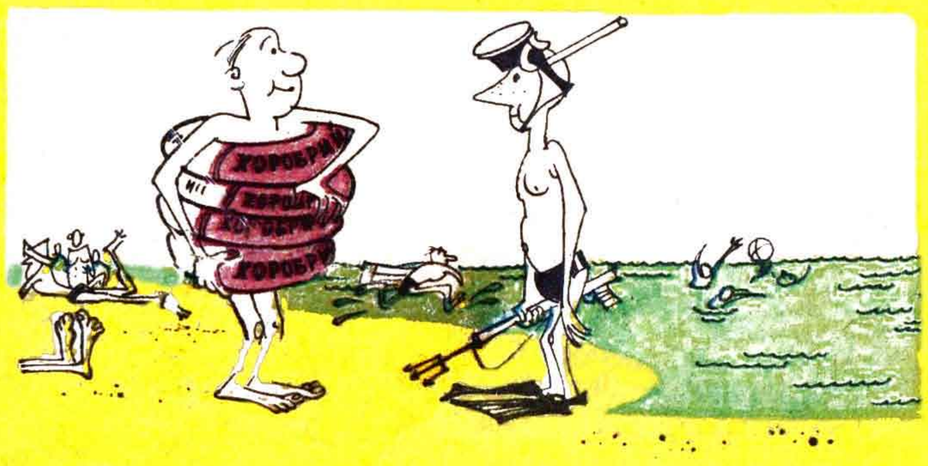

— Це мені подарував знайомий капітан крейсера...

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

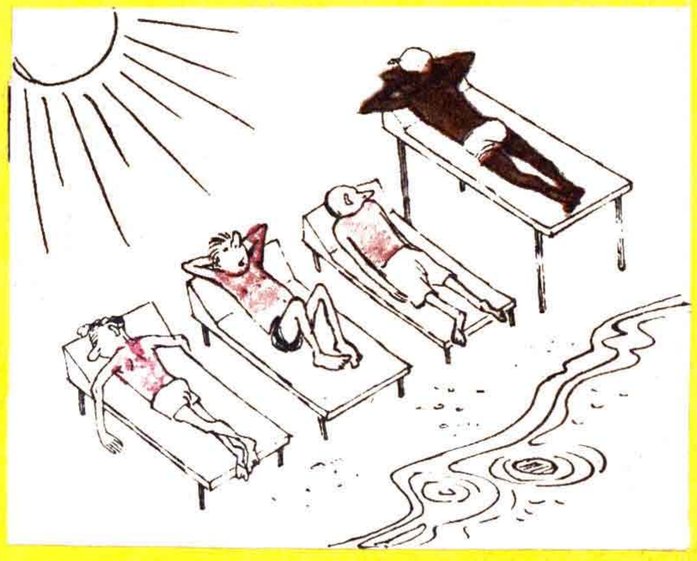

Без слів.

Покараний горобець

1. НАСЛІДОК

«Дорогий Перче! Скажи, будь ласка, чи переживав ти в своєму житті таке горе, яке зараз переживають жителі нашого села?..

Чотирнадцять років тому з центра Мошен був перенесений сільський ринок, а на його місці заклали сквер. Важко було садовити дерева, бо з давніх давен там лежав цемент. Били ломами, били кирками й сокирами, а все ж посадили...

Кілька років люди носили відрами воду й поливали деревця. Доглядали їх, як мати дитину... У сквері поставили лави, обсадили його квітучим чагарником. Сюди приходили посидіти в холодочку бабусі й діди, хлопці та дівчата, тут гралися дошкільнята.

Усе було добре. Та ось трапилось нещастя...»

(З листа К. Смаглія, пенсіонера — одного з тих, хто садовив дерева).

2. ПРИЧИНА

З приходом весни Володимир Дмитрович втратив можливість спокійно працювати.

Причина була буденною. Володимирові Дмитровичу заважав весняний шум. Особливо той, епіцентром якого був сквер у центрі Мошен — якраз поруч із сільрадою, — де росло кілька десятків кленів, берестів та осокорів і де щовесни знаходили собі притулок шпаки та ворони, а також галасливі горобці.

Найбільше докучали горобці. Кожного дня вони здіймали у сквері страшенний лемент, од якого дзвеніли шибки у вікнах сільради і злегка похитувалася шафа з архівами. Навіть милий серцю Володимира Дмитровича мелодійний гуркіт автобусів та вантажних машин, що безперервною стрічкою тяглися попід стінами в далекії далі — до Канева, а то й до самих Черкас, — не міг заглушити осоружного пташиного гвалту.

Голова сільради вже й кватирки зачиняв, і затуляв вікна стосами ділових течок, і навіть запихав у вуха ватяні кульки — ніщо не допомагало.

На вулицю ж вийти було взагалі неможливо. Не кажучи вже про те, щоб зайти у сквер. Горобці ледь на голову не сідали, чим нахабно підривали авторитет керівника сільради.

Цілком зрозуміло, треба було вживати негайних заходів, щоб повернути втрачений спокій, а з ним — і високу працездатність. І Володимир Дмитрович Компанієць вжив їх. Раннім ранком, коли ще всі спали, він прийшов у сквер із пилкою в руках і рішуче зрізав усі шістдесят чотирнадцятирічних кленів, берестів та осокорів. Горобці навіть отямитися не встигли. А коли отямилися й на даху сільради обговорили несподівану подію, то збагнули, що їх заслужено покарали за невміння поводитися в громадських місцях. І подалися шукати притулку й перевиховуватися у сусіднє село Яснозір'я.

Але ні першого, ні другого чужакам зробити не вдалося, оскільки тамтешній голова сільради Василь Іванович Постіл у той час вживав рішучих заходів до своїх горобців: спилював два десятки дерев, котрі стояли неподалік од сільради.

У зв'язку з цим горобці з'єдналися в одну компанію і зайняли кількадцять дерев у найближчому лісі, на який влада обох голів не поширюється.

3. ПІДСУМОК

Тепер у селах стало тихо й спокійно. Проте дехто з мешканців Мошен і Яснозір'я, не розуміючи цілком своєчасних заходів В. Д. Компанійця та В. І. Постола, а тому й не усвідомлюючи зробленого ними блага, здіймає ще більший лемент, ніж горобці, скаржиться на дії голів сільрад і навіть не хоче слухати їхніх пояснень. А пояснення, між тим, чіткі й логічні:

— По-перше, ми подбали про благоустрій сіл, бо високі та розлогі дерева не естетичні. До того ж деякі стовбури не відзначалися ідеальною вертикальністю, що теж не естетично. По-друге ж — і це найголовніше,— тепер можемо спокійно і продуктивно працювати. Горобці більше не заважають. До речі, в Черкаському райвиконкомі нас підтримали.

Що підтримали, то абсолютна правда.

У райвиконкомі теж не люблять горобців.

В. ЧЕПІГА.

Черкаська область.

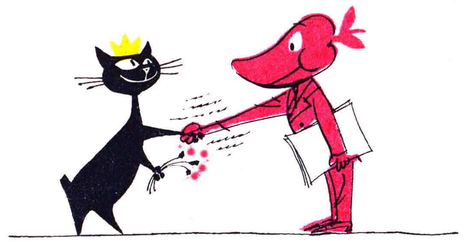

Габрово-71

Точний габровський час.

Кожного року в місті Габрово влаштовуються традиційні фестивалі сатири й гумору. Габрово — центр однойменного округу Народної Болгарії, її велике промислове місто. Габровці уміють працювати, але й уміють од усієї душі сміятися. Ніде в світі немає, мабуть, такого веселого люду, як у Габрово. Їхні щорічні фестивалі — це яскравий фейєрверк сміху, всенародного оптимізму й радощів.

Емблемою фестивалю за давнім народним звичаєм є безхвостий чорний кіт. Чому безхвостий, питається! А тому, що коти мають погану звичку часто шастати з хати надвір, а знадвору — в хату, отже напускають багато холоду у квартири. А габровці — народ дуже ощадливий і не терплять марнотратства плюсової температури. Тому вони відрубують котам хвости. Габровці підрахували, що безхвостий котяра швидше проскакує у квартиру, ніж хвостатий, отож і холоду напускає менше.

З 22 по 29 травня у Габрово проходив черговий фестиваль сатири й гумору. Народна міська Рада Габрова ласкаво запросила на своє свято сміху головного редактора нашого журналу Федора Маківчука та старшого художника Валерія Зелінського.

Нижче читайте і дивіться звіт Ф. Маківчука та В. Зелінського про габровський фестиваль.

Беру інтерв'ю у самого себе

Федір МАКІВЧУК

Про всесвітньовідомих габровців, а тим паче про габровські фестивалі писати нудно — категорично забороняється. Це ясно, як двічі по два — чотири. Це, по-перше. А, по-друге, про габровців і традиційні габровські фестивалі написано дуже багато не тільки в самій Болгарії, але й за її межами, не кажучи вже про Україну. Тому я вирішив знайти зовсім нову, оригінальну форму викладу своїх власних спостережень і вражень, винесених з сьогорічного габровського фестивалю.

І я, здається, можу сміливо крикнути: «Еврика!». Я знайшов цю форму: буду брати інтерв'ю у самого себе.

Самоінтерв'ю — це щось схоже на прогресивне й модне тепер у нас самообслуговування. Я сам себе запитую сам відповідаю на свої запитання. Я чомусь переконаний, що така манера фейлетону страшенно розсмішить читачів «Перця». А кого не розсмішить, то хай той не читає. Переживати не буду. У таких випадках я завжди беру приклад з моєї двоюрідної тітки Моті.

— Я знаю, — частенько говорить моя тітонька, — що бог причепив мені тричі некрасиву мордопльоху. Але я не переживаю, бо я оптимістка. А кому не подобається моя фотокарточка, хай при зустрічі переходить на другий бік вулиці.

Отак і я. Не подобається — не читайте, одверніться!

Отже, ЗАПИТАННЯ ПЕРШЕ: Скажіть, товаришу Маківчук, ви вперше були на габровському фестивалі?

ВІДПОВІДЬ: Вперше, і дуже шкодую, що не втретє або хоча б не вдруге.

ЗАПИТАННЯ ДРУГЕ: Судячи по вашій відповіді, габровський фестиваль справив на вас приємне враження. Так я вас зрозумів?

ВІДПОВІДЬ: Не зовсім так. Габровський фестиваль справив на мене колосальне враження!

ЗАПИТАННЯ ТРЕТЄ: А коли говорити конкретніше?

ВІДПОВІДЬ: Габровський фестиваль приголомшив мене!

ЗАПИТАННЯ ЧЕТВЕРТЕ: А коли говорити ще конкретніше?

ВІДПОВІДЬ: Габровський фестиваль полонив мене. Так, так, я не перебільшую — полонив. Я багато читав про габровські фестивалі, багато чув про них, але те, що я побачив, не йде ні в яке порівняння з читаним і чуваним.

Вірно ж хтось сказав: краще один раз побачити, ніж сто разів почути. Да, товаришу Маківчук, читати, слухати про габровський фестиваль і не бачити його, це однаково, що їсти яєчню без яєць. У цьому переконує мене мій власний досвід. Повірте, що до поїздки у славнозвісне місто Габрово моя уява навіть про самих габровців була якась однобока. По-перше, я вважав, що сміх — це основне заняття габровців, що вони тільки те й роблять, що сміються. Прокинуться вранці, поснідають добре під сливову, поп'ють кави по-турецькому і давай реготати. Регочеться старе й мале. А коли хтось захандрить і не хоче сміятися, то його починають лоскотати, і тоді він теж починає реготати, мов недорізаний. Потім пару годин посплять, а потім повстають, гарненько пообідають під сливову і знову регочуть, хапаючись за животи. Потім знову посплять пару годин, повечеряють гарненько під грайливе шуменське пиво і знову регочуться до пізньої ночі. А все інше робить за них дядя. Будує заводи й фабрики дядя. Оре і сіє дядя. Питаннями культурного будівництва опікується теж дядя.

Що ж я побачив, приїхавши до Габрово?

Побачив я, що габровці ідуть у перших лавах будівників нового чудового життя в Народній Болгарії. Вони невтомні і натхненні трудівники. Та й до того ж — веселі трудівники. Вони краще за всіх знають, що соціалізму не можна будувати з кислою міною. Вони краще за всіх знають, що гарний настрій і соціалізм — це рідні брати. Сміх їм творити і жить помагає. В цьому невичерпна сила габровців, дай їм, боже, здоров'ячка!

По-друге, я був глибоко переконаний, що габровці дуже скупі, що габровець — то болгарський різновид бальзаківського Гобсека. Але то уже — не мій гріх, то вина самих габровських «шегі» (анекдотів), яких я за свій вік перечитав чималенько-таки.

Признаюся вам, товаришу Маківчук, одверто, що вибираючись у Габрово на фестиваль, ми прихопили з собою солідного «сидора», в який упхали чотири кіло копченої ковбаси і три кіло сала, тому що зі сміху не завжди можна померти, а з голодухи завжди припухнути можна.

Що ж виявилося насправді?

Виявилося, що габровці вельми щедрі, вельми гостинні люди. Спасибі габровцям за все! Велике спасибі також всесвітньовідомим безхвостим габровським котам за те, що вони виручили нас, з апетитом упоравшись із усією нашою провізією, і нам не довелося везти свого «сидора» до Києва.

ЗАПИТАННЯ П'ЯТЕ: Що ви ще можете сказати про габровський фестиваль?

ВІДПОВІДЬ: З доброю заздрістю можу ще сказати, що габровці уміють показувати свої фестивалі, тому що мають що показувати.

Вечірні вулиці Габрово в дні фестивалю були вщерть заповнені яскравими, мальовничими колонами габровців. Вони на ходу, з професійним артистизмом розігрували дотепні сценки, колючі інтермедії, вони співали, вони танцювали, вони сміялися, як діти. Десятки самодіяльних оркестрів не знали перепочинку до пізньої ночі. Здавалося, що самі гори сміються і підстрибують у веселім танку.

Хотілося дивитися на цю розбурхану ріку всенародних радощів без кінця.

І винні в цьому знову ж таки самі габровці. Всі вони, починаючи з керівників округу й кінчаючи малими школярами, жили й дихали в ці дні своїм пречудесним веселим фестивалем.

За моїм глибоким переконанням, Габрово уже тепер посідає перше місце у світі по виробництву сміху на душу населення. І я не здивуюся, якщо в недалекому майбутньому прочитаю повідомлення Болгарського телеграфного агентства (БТА) про те, що ЮНЕСКО оголосила місто Габрово столицею сміху нашої планети-матінки. Ну що ж, богові — богове, як сказано у святому письмі.

Нарешті, ЗАПИТАННЯ ШОСТЕ, товаришу Маківчук: Що ви хотіли б сказати габровцям на прощання?

ВІДПОВІДЬ: До побачення, веселі, милі, добрі габровці, великого вам щастя і міцного здоров'я! До зустрічі на майбутньому фестивалі! Якщо запросите, звичайно...

Як ми собі уявляли габровця...

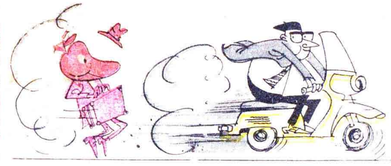

...і який він є насправді.

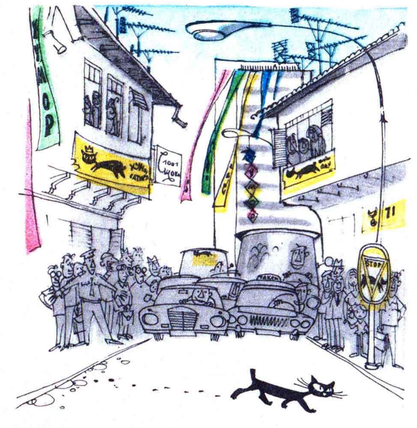

Persona grata.

Інтерв'ю.

Сувенір із Габрово.

Малюнки В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Сатиричні мініатюри

ВИРОСТИВ

Було, радіє тато за синка:
— Викохую синочка, як дубка.
Живу для нього лиш,
Усе заради сина...

Отак ростив дубка,
А виросла... дубина.

Анатолій ГОТУН.

с. Велика Мотовилівка
Фастівського району
Київської області.

ЧЕРВ'ЯЧОК-САТЕЛІТ

Звисаючи з гачка, гукає Черв'ячок:
— Не бійтесь, рибоньки, бо я вже з'їв гачок!

Макар ЧОВНЮК.

ВСЕ В ПОРЯДКУ, АЛЕ...

Вже баню прийняли...
Будівникам пошана.
«Ура!» — кричали їм урочисто. —
«Ура!!»
В тій бані й митись вже давно
Пора,
Та як на зло, вода й не капне з крана,
А через стелю — ллється, як з відра.

П. КАМІНЧУК.

с. Покалів
на Житомирщині.

НЕЗАДОВОЛЕНИЙ

На шпали й рейки Паровоз
сердито чмиха:
— Ну й лежнів на моїм шляху
до лиха!

ТІЛЬКИ Й СВІТУ...

— Світ бачать люди завдяки мені! —
Хвалилася Щілина у стіні.

Віктор СКАКУН.

с. Липова Долина
Сумської області.

ПОЕЗІЯ І ДІТИ

ЖАРТ

Поет Охрім Понура
Для діток видав книжечку.
Назвав ту книжку «Мура»,
Бо мова йшла про кішечку.

Та неслухняна дітвора
Чита по-своєму: «Мура».

Володимир ЮДІН.

ДОТРИМАЄ СЛОВА!

— Дорогенький мій синочку!
Пам'ятай, будь ласка,
Що за двійку ти одержиш
Батьківського паска.

— Це отого із капрону?
Отого рябого?
То вже, мамо, постараюсь —
Я ж хотів такого.

Г. ТАРАСЮК.

ЩЕ НЕ ГОРЕ

— Чого ти так зітхаєш тяжко?
— Мене покинула Палажка.
— То це, сусіде, ще не горе:
Моя он — повернулась вчора!

Степан ГРИЦЕНКО.

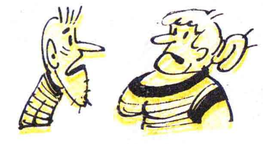

СВИНЯ В МІСТІ

— Ні, нема, немає правди в світі.
Всі дороги — в камені, в граніті,
У асфальті.
Просто хоч кричи ти.
Де ж калюжі? Як же відпочити?

Іван САВИЧ.

м. Старобільськ.

Не лоскочіть!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Сьогодні я захистив докторську дисертацію!..

У ті давні часи, коли народилась традиція увінчувати звитяжців лаврами, існував ще один цікавий звичай — надягати вінок із фіалок на голову громадян, які заповзято шукали істину... на дні келиха. Вважалось, що фіалки виліковують від згубної пристрасті.

У славному місті Кіровограді про древній звичай, певно забули, бо весняні квіти використовують тут однобічно — дарують жінкам. Що ж до шукачів істини на дні чарки, то до них виявляють увагу в світлі сучасних досягнень медицини.

...У надвечірній час, коли більшість жителів Кіровограда відпочиває після трудового дня — іде в кіно чи в театр, читає газету чи дивиться телевізор, — у витверезнику настає година пік.

Розчинилися двері, і двоє міліціонерів вводять, точніше — втягують у приймальню першого клієнта. Йому весело, він регоче, коли його роздягають, — «Ой, не лоскочіть!» Це, як пояснює черговий фельдшер, сангвінічний тип, оптиміст.

Громадянин, якого привозять через п'ять хвилин і садовлять на лаву, — флегматик. Він скрушно киває у відповідь на протокольні запитання і в якийсь мент, надто енергійно хитнувши головою, валиться на підлогу.

Наступний відвідувач — холерик. Він вивертається з рук працівників міліції й гнівно обіцяє їм купу неприємностей.

Очманілих громадян обслуговують швидко і ефективно. Одні тверезіють вже від того, що їм, вказавши ліжко, бажають «на добраніч». Іншим розганяють туман у голові, даючи понюхати нашатир. На брудних чекають водні процедури...

Робітник ковальсько-пресового цеху заводу «Червона зірка» М. Печонкін потрапив до витверезника через цвяхи. Ні-ні, його шлях сюди не був таким тернистим. Просто Печонкін подався до магазину, а той виявився зачиненим. На знак протесту він пропив усі гроші, що мав при собі. Удома вчинив бучну сварку. І був дуже здивований, коли опинився у витверезнику.

Дивувався і дуже сердився начальник технічного бюро житлово-побутового відділу заводу «Червона зірка» І. Михайлов, коли дільничні інспектори порушили його сон на вулиці Декабристів і повезли досипати у витверезник.

А от слюсар-сантехнік пересувної механізованої колони № 9 тресту «Кіровоградсільбуд» М. Єрьомін, певно, страждає на безсоння. Бо коли набрався, як жаба мулу, то не пішов одсипатись додому, а почав, як зафіксовано в акті, «чіплятися на площі Кірова до громадян».

Та, мабуть, досить прізвищ. Бо якщо згадати усіх, хто побував у витверезнику лише в першому кварталі цього року, то не вистачить журнальної сторінки. 1337 кіровоградців (!) ушанували «тиху обитель» своєю присутністю.

Чим же пояснити такий наплив?

Проблема ця, як відомо, досить делікатна.

Дехто наївно вбачає корінь зла у великому асортименті горілчано-винних виробів, а також у тому, що в магазинах вино продають на розлив. Та лихо все-таки не у тім.

Здавна живе чудовий звичай. Коли у святковий день ми сідаємо до столу і піднімаємо келих іскристого вина, то кажемо: «На щастя! На радість!».

Але так само здавна відомо й напучення: «Пий, та не пропивай розуму».

Саме цю істину забувають ті, хто у темному під'їзді чи сквері, злодійкувато озираючись, «душить» півлітру на двох чи й самотужки, хто, хильнувши у їдальні з-під поли «білої», потім у гастрономі добавляє червоного «кріпляку». Склянку за склянкою. Під девізом «Пий од пуза!»

І от уже людина втрачає людську подобу. П'яне одоробло десь за північ ледь добирається додому, гамселить кулаками у двері, піднімає на ноги всю сім'ю. Кричать перелякані діти, полотніє дружина, а глава сім'ї на найменше зауваження вибухає найбруднішою лайкою.

І коли нарешті, знесилений, засинає, жінка, дихаючи горілчаним смородом, шепоче: «Мати рідна, за що така кара? І чому цих іродів не лікують? Примусово».

Щовечора у Кіровоградському витверезнику — аншлаг. Уранці — пусто, бо вчорашні клієнти стають на трудову вахту. Дехто несе вахту вдома, не маючи сил дістатися до роботи чи вважаючи, що після витверезника заслужив право на відпочинок.

У 1970 році на підприємствах міста через прогули втрачено майже одинадцять тисяч людино-днів. Більшість прогулів пов'язана з пиятикою.

Як же борються з нею у Кіровограді?

Коли згадуваний вже робітник «Червоної зірки» Печонкін вдруге побував у витверезнику, думаєте, що на заводі погладили його по голівці? Овва! На 10 карбованців оштрафував Печонкіна товариський суд! До нових вінників пам'ятатиме покарання!

Коли начальник технічного бюро Михайлов остаточно протверезів, з ним особисто бесідував помічник директора заводу «Червона зірка». І бесідував у суворому тоні!

Найчастіше ж алкогольні інциденти обговорюють на цехових комітетах та профспілкових групах. Винному не дають спуску: «Гляди, голубе, щоб це було востаннє. Не ганьби рідного колективу!

Дехто, правда, вважає такі жорстокі заходи педагогічно невиправданими. Коли в голови завкому профспілки заводу «Червоний Жовтень» тов. Колесниченка запитали, чому вчинки молодих робітників І. Охватенка та В. Богдана, які двічі побували у витверезнику, не обговорила громадськість, він відповів: «Знаєте, молоде, зелене, воно ще й само вилюдніється».

Та цей факт не типовий.

Типовими є солідні наради й засідання, на яких гнівно засуджують порушників трудової дисципліни і громадського порядку.

Типовими є резолюції, прийняті на різних рівнях, зокрема в обласній раді профспілок, — резолюції, які вказують: «Звернути серйозну увагу...», «Посилити контроль...», «Зобов'язати вживати необхідних заходів»...

Проте, як свідчать факти, ці загалом правильні рішення, виконання котрих ніким усерйоз не контролюється, діють на печонкіних та михайлових, як легкі лоскоти, хоча мусили б діяти зовсім протилежно.

От і виходить, як казав той Карась про турецького султана: «З одного боку — я його ніби бачив, а з іншого — ніби й не бачив».

З одного боку — у Кіровограді ніби й борються з пиятикою, а з іншого — тут щовечора повний витверезник. Як налита по вінця чарка.

Л. ШИЯН,
спец. кор. Перця.

Кіровоград.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Не той врожай, що в полі, а той, що в коморі.

Це золоте правило хліборобів ще раз класично довів Кожухівський В. О. — голова колгоспу ім. 40-річчя Жовтня Бершадського району Вінницької області.

Насіяв він торік і кукурудзи, і буряків, і ще різних культур. Та все понад норму. На полі і в зведеннях — он скільки всього було! А покинули в полі незібраним — геть загуло.

Лист про це надійшов до редакції «Перця». Заступник завідуючого сільгоспвідділом Вінницького обкому КП України т. Шевченко повідомив, що факти підтвердилися.

За безгосподарність загальні збори колгоспників звільнили Кожухівського В. О. від обов'язків голови колгоспу.

Шкільний плач та «Укршкілпостач»

«...Допоможіть придбати таблиці з української мови. У магазинах «Укршкілпостачу» їх немає. Мабуть, не видає їх і видавництво «Радянська школа»...».

(З листа вчителів).

Не в ту ціль б'єте, шановні сіячі розумного й доброго, абсолютно не в ту. «Укршкілпостач» критикуєте, на видавництво покивуєте, а себе обминаєте? А чи не здається, скажімо, вам, що дуже вже учні ваші за партами засиділись? Навчилися відрізняти педаль від дишла, кота від щура — і досить. В люди, в люди їх частіше посилайте, в подорожі-мандри всілякі!..

Це ви, щоправда, робите, але, на жаль, не до кінця продумано. Чом би одноразово й не наказати їм, щоб вони вам таблиці з української мови знайшли та привезли. Не сумнівайтеся — знайдуть. Учень нині пішов меткий ще й метикований.

Посилайте учнів, наприклад, до Харкова. Навезуть вам отих таблиць, що й на внуків і правнуків вистачить! Одних таблиць з української мови на харківській базі згуртувалося 3500 примірників. Можна і в Херсон, Полтаву, Тернопіль посилати.

Хай тільки пилососи прихоплять з собою, бо там таблиці півметровим шаром пилюки присипані.

Для любителів старожитностей смакуватиме Львів. На тамтешніх базах не те що таблиці — пташине молоко можна знайти.

Знали б ви тільки, в яку халепу керівники львівських баз ускочили: 110 тисяч карбованців у вигляді таблиць та учбового приладдя засиділося! Банк відмовився кредитувати! Через таку придибенцію директор республіканської бази «Шкілпостач» Африкан Іванович Нікітін навіть доповідну супліку написав своєму начальникові тов. Слічному. Ото взяли б ваші учні все, що засиділося, та рознесли б по 1740 школах області, і — будь ласка: план виконався б, ви б не писали нікуди ніяких листів, а головне — Африкан Іванович був би задоволений!

А там — недалеко ж — можна було б і в Ужгород заскочити, Карпатами помилуватися.

На той час у місті буде оголошено суботник по будівництву магазину та бази. Мандрівників приймуть як почесних гостей. Ще й в «катакомби» запросять. Це так в Ужгороді крамниці та склади «Учтехприладу» називають. Про всякий випадок подбайте тільки про бригаду водолазів, бо підземні споруди часто заливає вода — ще, боронь боже, якийсь нерозважний учень може втопитися. Своєю участю в суботнику вихованці, можливо, трішки присоромлять керівників області, нагадають їм постанову, яка зобов'язала облвиконкоми та органи освіти побудувати в кожному обласному центрі магазини і склади наочного приладдя з корисною площею не меншою як — відповідно — 200 та 300 кв. метрів.

У Київ нікого не посилайте. А то, дивись, ще забредуть на Хрещатик, 12, і завдадуть непотрібного клопоту головному товарознавцю бази Олександрові Ізрайловичу Бельському, на обов'язку якого лежить (прямо таки лежить і не ворушиться) забезпечення шкіл республіки отими таблицями.

Щодо транспорту, шановні товариші, не турбуйтеся. Транспорт буде. Дорогами курсують спеціально обладнані автомашини, призначені для централізованого завозу навчально-учбового приладдя в школи. Шоферам нічого робити — приладдя не завозиться, то ж дітей вони залюбки підкинуть до обласного центру.

Словом, коли ваші учні добре нагуляються, набачаться всяких див — стануть повертатися додому з ранцями, геть повними таблиць, накажіть же їм ще перед подорожжю по республіці, що оті повні ранці треба добре берегти від дощу, граду і всякої негоди та поганої пригоди. Бо... посібники випускаються раз у п'ять років.

Друкують їх, до речі, на тонкому звичайному папері (тільки десять відсотків на картоні та марлі). Таблиці з морфології української мови, про які часто запитуєте ви, останній раз побачили світ 1966 року, більше не перевидавалися. Планують видати аж у 1973 році, хоча на нову програму школи перейшли ще в 1969-1970 навчальному.

Ініціатива учнів принесе ще й іншу користь. Зникнуть чвари між видавцями та замовниками. Видавці, бачте, намагаються вирвати тираж побільший, а замовники, сиріч «Укршкілпостач», — навпаки. От і чубляться на засіданнях тиражної комісії...

У декого з вас, товариші, певно, виникне сумнів, чи можна посилати учнів самих, чи знайдуть вони дорогу? Знайдуть, знайдуть! Язик до Києва доведе. Діти ж у нас — люди мислячі, кмітливі й винахідливі!

Цього у них і деяким дорослим дядям повчитися б!

А. ЯЩЕНКО,
вчитель.

Ті самі гості — в ту саму хату

Ще раз про телеграфістів-гумористів

Після опублікування у 19-му номері нашого журналу за 1970 рік творчо переосмисленого та із вигадкою опрацьованого зв'язківцями тексту телеграми минуло півроку. За цей час Перець одержав ще кілька унікальних зразків телеграфної творчості і вирішив провести серед телеграфістів конкурс на художнє читання власних витворів. Створено журі з представників Міністерства зв'язку.

Нижче подаємо під спеціальними девізами кілька найдотепніше опрацьованих телеграм. Примітки — не для художнього читання.

1. «КА ЯЫ»

КИЕВА 61/3601 30 15 2045 — СЕРИЯ У-1 ВИННИЦА УЛ КОЗИЦКОГО ДОМ 56 КА ЯЫ ДУБОК ИВАНУ ИВКНОВИЧУ
— ДОГОГОЙ БРАТ ВАНЯ ГОРЯЧО ПОЗДРАВЛЯЮ КРЕПКОГО ЗДОРОВЬЯ БОЛЬШИХ УСНЕХОВ В ЖИХНИ КИКОГДА НЕСТАРЕТЬ —ДУСЯ

Примітка брата Вані: Вінницькі телеграфісти дали телеграмі «ЖИХНИ». Вони наліпили її на художній бланк серії Е-52, хоч сестра Дуся написала «серія У-1». Телеграму з «УСНЕХОВ» доставлено на «КА ЯЫ», що має читатися, як «квартира 61».

2. «ЛРДА АНД РТЫ»

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК ЛЕРМОНТОВА 6 КВ 2 СТЕРНЮКУ АНДРІЮ ІМЕНИННИКОВІ ТХОПКОГОХЗДОРОВЬЯ ПШАСТЯТІ МНОГАЯЛЛІТА ЬАЖАЮТЬОТ ЛРДА АНД РТЫ

Примітка іменинника: Я теж «ЬАЖАЮТЬОТ ТХОПКОГОХ ПШАСТЯТІ» тим учасникам конкурсу, яким пощастить з виразом прочитати імена «ЛРДА АНД РТЫ» (Люди та Андрія). Мені не пощастило.

3. «ЯОВУ... МУМУ»

КЕЛЬМЕНЦЕВ 13901 11 12 1340 ПОСЕЛОК ПЕТРИКОВКА ЦАРИЧАНСКОГО РУЙОНУ ДНЕПРОПЕТРОЯСКОЙ ПОССОВЕТ ЭКСПЕДИЦИЯ МУКУРЕНКО ЛЮДМИЛЕ
ЯОВУ БЕРДЫЧЕЯО — МУМУ

Примітка Людмили Макаренко: Щоб не розгнівити мою «Муму», прошу останні три слова читати так: «Вова Бердичеві. Мама».

4. «5ХЖ»

5 ИВАНО-ФРАНКІВСКА 1/700 17 8 3 2125 — ОДЕССКАЯ СТ КАРОЛИНО БУГАЗ ОЗДОРОВИТЕЛЬНАЯ ПЛОЩАДКА ПРИКАРПАТСКИЙ ЛЕСНИК ОМЕЛЬЯНЕНКО КСЕНИИ — С ТЕЛЕТЕЕ ЕМЕЛЬЯНЕНКО КСЕНИИ — ,3 53) 3Ш4—,Э847Ю (—(Х93Щ—) —, 8, — (—(7'5498)—'/—ВОЛОДЯ КТАВВИЯ И ЕЯ РРЬЯТЫ. 9Ш ЬЬ—1—('29.43Х 5ХЖ ('98 (Ю92904—(8) 90П.

Щира порада для виконавців: При читанні тексту, особливо цифірі, дужок, рисок та апострофів бережіть язик — можна поламати.

5. «УИ УС»

АРИИНО ОДС ВВПВУ УИ УС ИИ ЖТДЕССКАУ ТВИДИОПОЛЬСКИЙ КАРОЛИНОБУГАЗ ГОДОВЫСОЦКОМУ АНАТЛИЮ И — ПРИЕЖАЙ — АНЯ МАМА.

Примітка Анатолія Підвисоцького: Так і не второпав, куди ж мені їхати. «АРИИНО» ні на ЖТДЕССКАУ (сиріч Одещині), ні взагалі на Україні немає. А якщо вірити зв'язківцям, саме звідти — з «АРИИНО» — прийшла телеграма і саме туди мене запрошують.

* * *

Отже, конкурс почався. Чекаємо рішення журі.

Контролер перчанського телеграфу
Ол. ГРОМОВ.

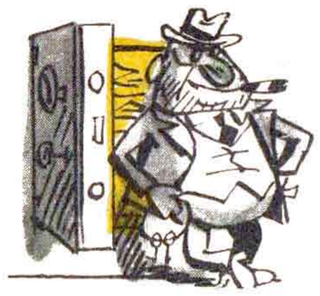

СПІЛЬНІСТЬ ХАРАКТЕРІВ І ЗВИЧОК

Цікаві висновки зробила група соціологів Роджер-університету в Сполучених Штатах. Учені досліджували психологію, моральні і ділові якості відомих бізнесменів, які досягли найбільших успіхів. Дослідження показали, що «американські бізнесмени люди безпринципні, необхідність підкорятися у своїй діяльності законам викликає у них почуття огиди, вони завжди готові обійти будь-які перепони морального порядку...» Висновок соціологів був лаконічний: «Щоб протягом довгого часу займатися з успіхом своїми справами, бізнесмен повинен мати такі риси характеру і такі розумові здібності, які спостерігаються також у звичайних злочинців».

Власне кажучи, все це було відомо й раніше. Але тепер одержало офіційне підтвердження.

ЗРІВНЯВСЯ, НАРЕШТІ

Громадянин Федеративної Республіки Німеччини Август Еткер — власник океанських пароплавів, броварень, банків, король яєчного порошку — дуже скромний мільярдер. Недавно він повідомив на прес-конференції, що став такою ж простою людиною, як і всі інші, — тепер він снідає тільки на кухні.

НОТАТКИ ПРО ПІХНІ ПОРЯДКИ

ПРАВИЛА ПРИСТОЙНОСТІ

В Португалії, яка є членом НАТО, розташовано кілька підрозділів західнонімецьких солдатів — союзників по НАТО і по духу. В пам'ятці, надрукованій для них, можна прочитати таке: «В розмовах з місцевим населенням ніколи не вживайте слова «колонія» або «колоніалізм» — це було б порушенням пристойності і образою для дуже чутливих і вразливих португальців».

Еге ж — у хаті повішеного не говорять про мотузок.

ВРІВНОВАЖУЮТЬ...

Відтепер швачка в Голландії буде називатися «модинетта» (щось подібне до «творець моди» — це слово звучить величніше і до того ж втішає слух своєю милозвучністю.

Наймита ж у поміщицькому маєтку величатимуть не як-небудь, а «аграрним асистентом».

А директор експортної гільдії пан Фоккема вимагає ввести ще й інші філологічні новинки: наприклад, прибутки капіталістів іменувати «резервами існування».

Бачите, як ладно усе виходить: з одного боку — милі «модинетти», поважні «аграрні асистенти», а з другого — скромненькі «резерви існування».

Отак усе і врівноважується!

ЩО ТАК, ТО ТАК

На конгресі англійських профспілок делегат Боб Едвардс виступив з такою промовою: «Англійська економіка схожа на поїзд, у якому є вагони першого, другого і третього класу. В першому класі їздять банкіри, промисловці і менаджери, у другому — державні чиновники, а в третьому — робітники. Якщо поїзд раптом зупиниться в дорозі, пасажирів першого класу просять залишатися на місцях, пасажири другого класу повинні продовжувати свою подорож пішки, а пасажири третього класу повинні вилізти з вагонів і тягти поїзд на собі».

І вдало сказано, і правдиво!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ха-ха! Вмерти можна! Його дружина вже другий рік, як вийшла заміж за іншого, а він каже: «Ну, мені пора, бо вдома жінка жде».

Юрій ІВАКІН

ЗА МОТИВАМИ БОРИСА ОЛІЙНИКА

(ПАРОДІЯ)

«Отож-бо й є... Щоб заслужить
Дантеса,
Спочатку, певне, треба буть
поетом».
(Борис ОЛІЙНИК)

Риплять немазані колеса
Літературного прогресу.
Буває, критик (критикеса),
Беручи участь в літпроцесі,
У вірш ваш вистрелить в упор,
А потім з вами в коридор
Курити вийде «Біломор».

Таке вже раціо прогресу!

Не те колись. Стволи Лепажа.
Старенький лікар. Екіпажі.
Дантес.
Данзас і Д'аршіак.
«Зійдись!»...
І пада неборак.

Чи віддантесились Дантеси?
Чи мо' я й справді не поет,
Коли не заслужив Дантеса
Націлить в серце пістолет?..
Нема прогресу у прогресі!

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

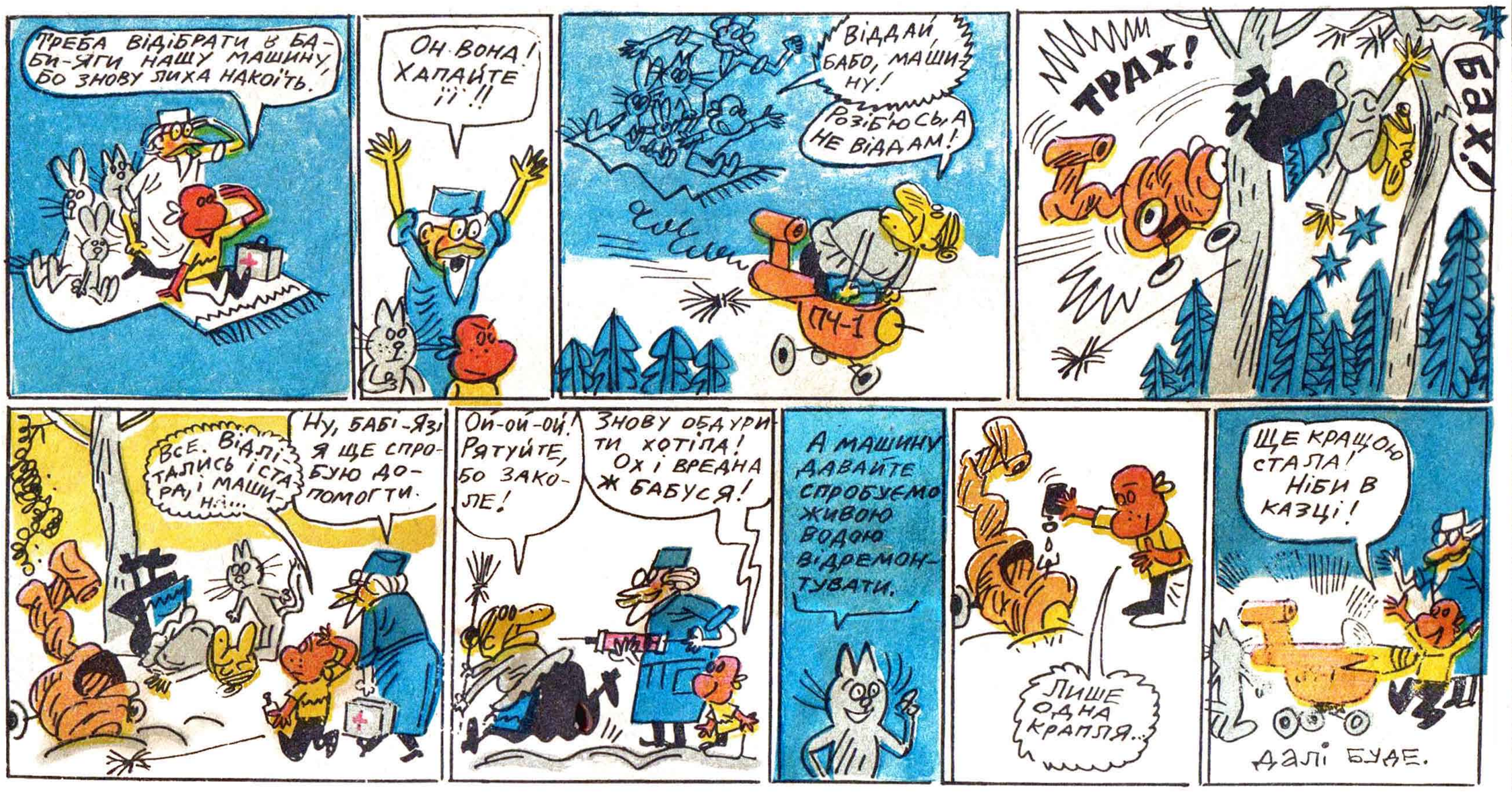

ЗАПАСЛИВИЙ

— Черевики знову мокрі! —
Лає Вову мати, —
Ти, мабуть, в усіх калюжах
Встиг вже побувати?
— Що ви, мамо, — каже Вова, —
Не хвилюйтесь дуже:
Ще й на завтра залишилось
Чотири калюжі!

ПОСЛУГА

— Скільки будеш, — кажуть Васі, —
Ти сидіти в третім класі?
Вже тебе сестричка Алла
Цього року наздогнала!
Хлопець вислухав уважно,
Витер носа об рукав
І відказує поважно:
— Так то ж я її чекав.

Ігор СІЧОВИК.

ЧОРНОГУЗ

Запишався чорногуз —
З лопухів пошив картуз.
І тепер на купині
Він марнує цілі дні.
Жаб ловити не бажає,
Вгору дзьоба задирає...
Кажуть всі: через картуз
Став ледащо чорногуз.

Володимир МОРДАНЬ.

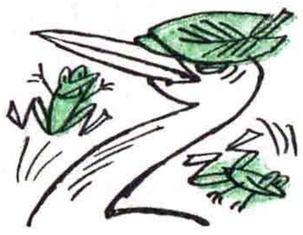

НАЙКРАЩИЙ ДІД

Дід Юхим прийшов до внучки,
Дав цукерку їй у ручки
Та й питається ласкаво:
— Хто з дідів найкращий, Клаво?
Я чи, може, Опанас?
Він частіш бува у вас...
А мала йому всерйоз:
— Ні! Найкращий дід Мороз,
Бо дає смачні гостинці
По повнісінькій торбинці.

Михайло ХИЖКО.

Загадка Перченятка

ШЕФИ НА ФЕРМІ

Двоє жвавеньких хлоп'ят
Завітали до телят.

— Добрий день вам, тітко Насте!
Можна нам телят попасти?

Тітка каже: — Та беріть,
Як охота є, пасіть!..

Як були уже у лузі,
Завелися раптом друзі.

— Дай мені одне теля!—
Попросив дружка Ілля.

І у тебе і у мене
Буде порівну, Семене.

А Семен сказав: — Е, ні —
Ти телятко дай мені.

І тоді, як ми полічим,
В мене буде більше вдвічі.

Скільки ж взяв тоді телят
З ферми кожен із хлоп'ят?

Відповідь:

Ілля взяв п'ятеро телят, а Семен — семеро.

У нас у гостях наш латиський побратим «ДАДЗІС» (Рига)

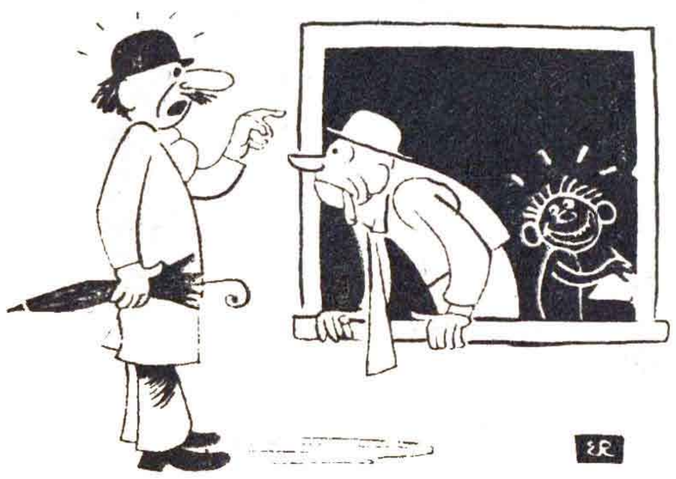

— Ваш синок намірявся мене побити!

— А ви прийдіть трохи пізніше, бо він саме робить уроки.

— Мабуть вже час обіду, бо у наших молодих тарілки дзвенять.

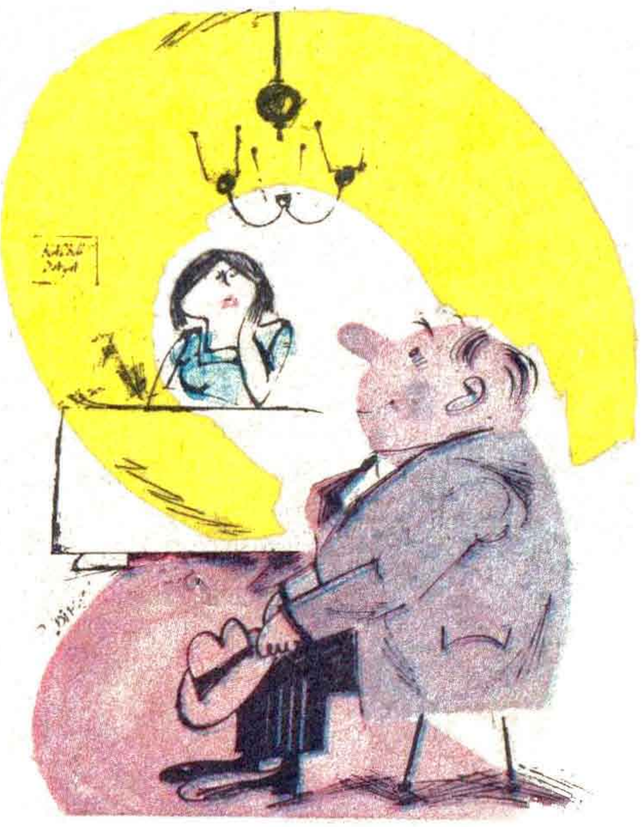

— Горілку п'єте!

— Ні, на похмілля п'ю тільки пиво.

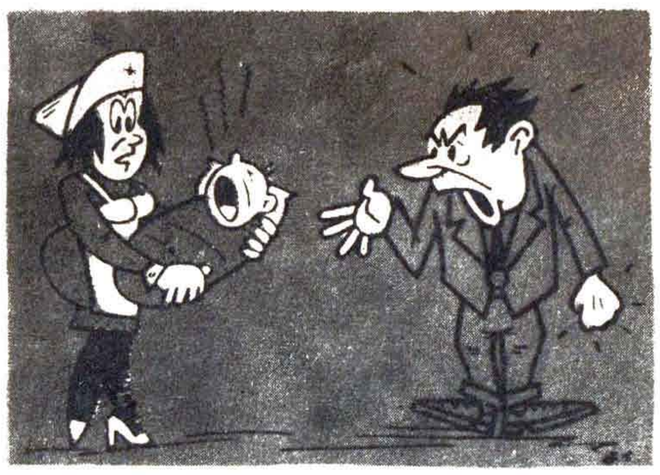

— Досі я думав, що в суперечках народжується тільки істина.

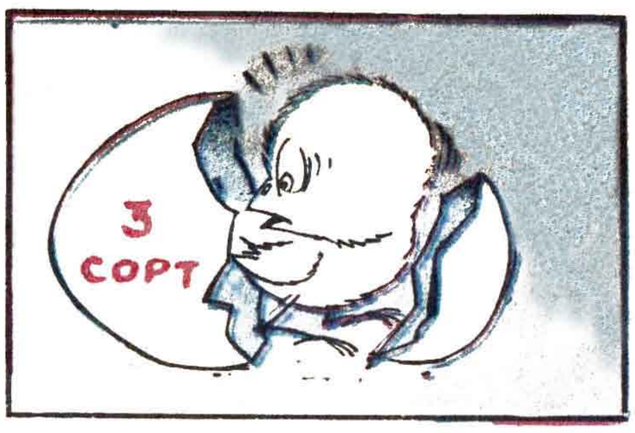

Без слів.

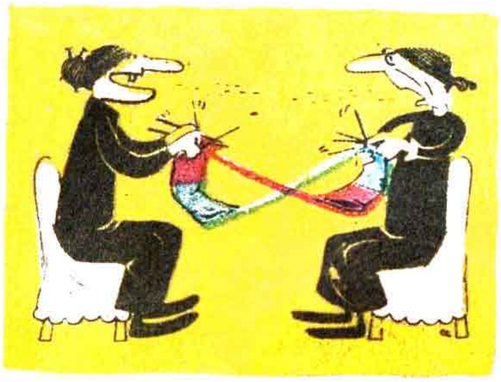

Вічний двигун.

Народні усмішки

ВЖЕ ВИСОХЛА

— Петрику, я ж тебе прохала помити підлогу!

— Та я ж, мамо, помив!

— А чому ж не видно, що вона помита?

— Бо вже висохла!

ЇСТИМЕШ КОТЛЕТИ!

— Ничипоре, ти їстимеш котлети?

— Давай їх сюди... Стривай, куди ж ти?

— Піду до Івана, запитаю, чи продасть він м'яса, як заколе в неділю кабана...

Повідомила О. МАКСИМЕНКО
з смт Червоноармійська
Житомирської області.

НОВИНИ СЛУХАВ

Питає жінка чоловіка:

— Де це ти так довго був?

— Та на базарі новини слухав.

— А що ж цікавого ти чув?

— Та хіба за тим народом доступишся? Далеко стояв, так нічого й не почув.

Повідомив М. АВРАМЕНКО
з с. Веселого Подолу
Семенівського району
Полтавської області.

ДОПОМАГАЛА

— Марійко, чому в тебе такі брудні руки?

— Та це я позавчора допомагала мамі мити посуд.

Повідомив Ю. Н. ПОХВАЛИТОВ
з м. Токмака Запорізької області.

УДВОХ З ДІДУСЕМ

— Не розумію, як одна людина може наробити стільки помилок?— здивувався вчитель, повертаючи учневі зошит із домашнім завданням.

— А я не один, ми писали удвох з дідусем, — відповів учень.

Повідомив М. ЦАПУК
з с. Красностава Лугинського
району Житомирської
області.

ПОКАЗАВ

— Іванку, чому Михайлик плаче? Що ти йому зробив?

— Нічого, мамо. Я лиш показав, як він повинен був з'їсти своє тістечко не замазавщись.

Повідомила М. М. САВЧИНЕЦЬ
з с. Великої Копані
Виноградівського району
Закарпатської області.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Кращі свої ролі вона грала перед дзеркалом.

Нагодувати сто жінок легше, ніж зодягнути одну.

Мистецтво не прийняло його жертви.

Зламав зуб мудрості об граніт науки.

Жінки приходять і відходять, а аліменти залишаються.

В. КОНЯХІН.

Якщо лелека не приносить вам нащадка, не поспішайте руйнувати його гніздо.

Хоч ріки починаються з джерел, та це ще не значить що в них джерельна вода.

Претендуючи на безсмертя, не забувайте, що історія наділила ним не лише Христа, а й Іуду.

Якщо шофер розказує, що стовп стояв посеред дороги, чомусь, на диво, нікому не приходить в голову, що п'яний був не шофер, а ті, що ставили стовпи.

Григорій ЛЮТИЙ.

Дорогий Перче!

Ти знаєш, що й понині розумні люди ламають голови: була Атлантида чи не було її? Або: куди вона ділася?.. Так усе те — марниця. А от: чи було селище Червоний Партизан, що за 13 кілометрів і 800 метрів від міста Орджонікідзе на Дніпропетровщині, — це велика проблема. Бо, як пише інструктор Орджонікідзівського міськвиконкому тов. Кужман: «Виселок Червоний Партизан адміністративно і територіально Орджонікідзівській міській Раді не підлягає...» А кому ж він підлягає чи, бодай, до кого прилягає? Може, до Нікопольської районної Ради? Так ні. Бо писано чорним по білому: «Виконком Нікопольської районної Ради депутатів трудящих повідомляє, що на території району виселка Червоний Партизан немає, отож розв'язувати ці питання немає можливості. Голова виконкому райради депутатів трудящих А. Черкасов».

Отака тобі, Перче, Атлантида виходить!

Ми вже не кажемо про те, що звертался в різні установи за пропискою. Мовчимо і про те, що з культурно-масовою роботою у нашому селищі не той... І... Є ще кілька суттєвих «і», але ж, кажемо, що ми промовчимо. Бо й кому ж говорити, та й навіщо, коли нас наче й нема.

МЕШКАНЦІ СЕЛИЩА ЧЕРВОНИЙ ПАРТИЗАН

Розказати тобі анекдот з бородою?

Можна й без бороди, але в такому разі мені доведеться їхати аж у Чорнобиль (40 кілометрів) і поголитися.

Правда, ще не так давно цю нехитру санітарно-омолоджувальну операцію можна було зробити й у нашій сільській перукарні. Однак, коли до керівництва прийшов т. Дурицький, він її закрив. Шевську майстерню — теж.

Я, здається, забув сказати, чим саме керує т. Дурицький.

Він — директор Чорнобильського райпобутхомбінату. Керує сферою побутового обслуговування населення.

Чим не анекдот?

З бородою чи без неї — ти вже сам, Перче, розсуди.

М. КАМІНСЬКИЙ.

с. Стечанка
Чорнобильського району
Київської області.

Багато самодіяльних талантів живе у нашому Горохівському районі на Волині. Є навіть свій самодіяльний композитор. Та найвизначніший все-таки у нас талант — це завідуючий районним відділом культури М. А. Ліпич.

Згодься, Перче: якщо всім учасникам художньої самодіяльності доводиться їздити на гастролі рейсовими автобусами або добиратися «одинадцятим номером», то т. Ліпич завжди гастролює на автобусі й мотоциклі, що належать районному Будинку культури. Гастролює, правда, він не для того, щоб поспівати чи потанцювати перед колгоспниками, а переважно для задоволення своїх особистих потреб. І командировку при цьому ніколи не забуде для себе оформити. Зате коли попросять у нього транспорту для виїзду на концерт або у службових справах, то він такої відразу заспіває, що держись!

Зібралися ми, приміром, у Луцьк, на творчий зліт самодіяльних композиторів — так т. Ліпич ні автобуса нам не дав, ні проїзних квитків не оплатив. Отакий, бач, талант! Звертали ми на нього увагу начальника обласного управління культури т. Царенка — та вони щось не дуже поспішають його феноменальними здібностями зацікавитися. Просто прикро!

В. ІВАНЮК, П. ЖИЖКО та інші учасники художньої самодіяльності.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

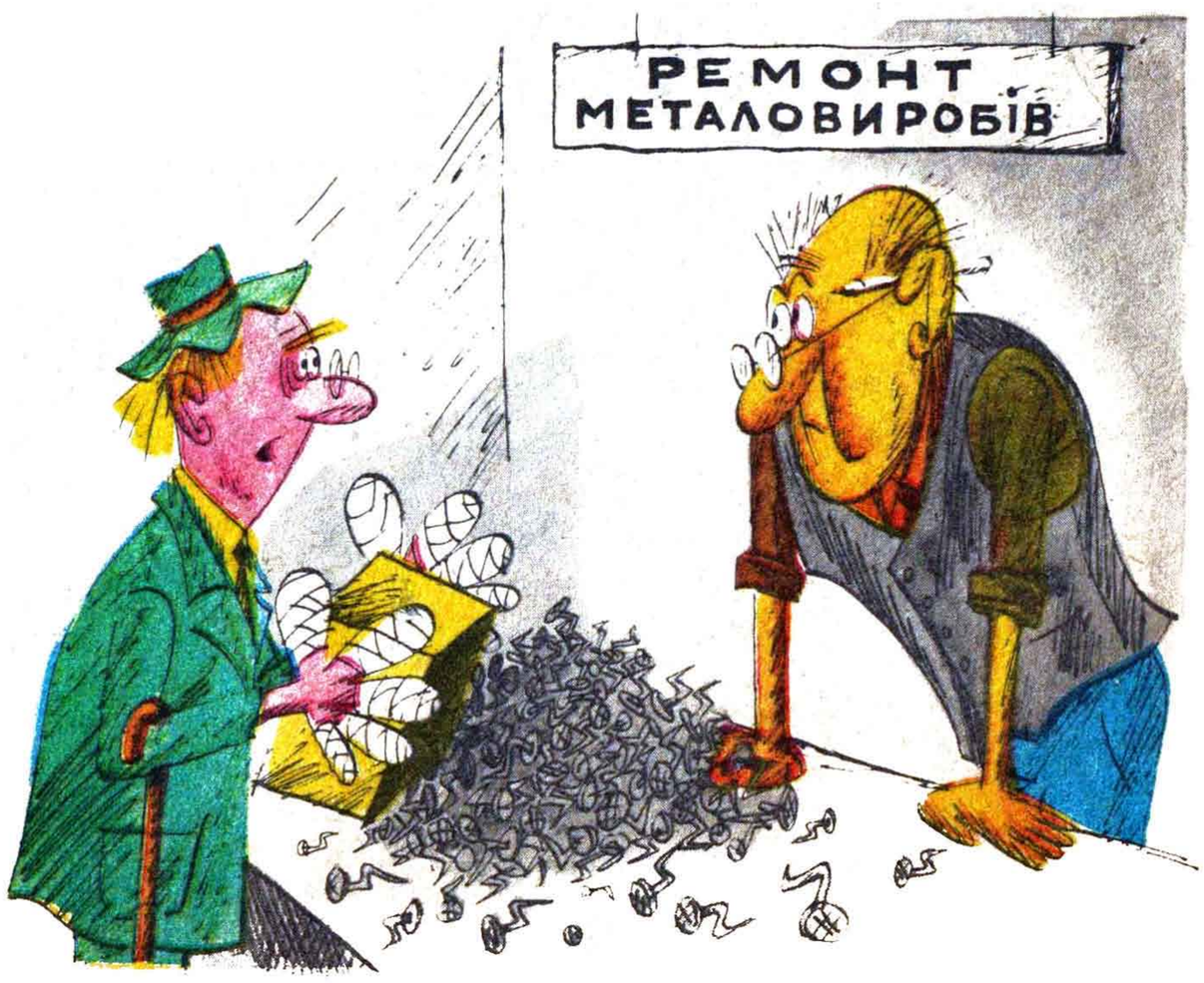

— Вирівняйте цвяхи, будь ласка!

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Прошу Вас дати мені гуртожиток в тім, що немає транспорту».

Надіслала Є. КУХАР.

м. Любомль
Волинської області.

* * *

«Від радіотрансляційної точки можна встановити у будь-якій кімнаті квартири додаткову розетку. Вартість її встановлення — 1 крб. Встановлення додаткової радіорозетки безплатне».

(З газети «Говорить і показує Україна»).

Надіслав В. ГЛАДНЄВ.

м. П'ятихатки

* * *

«Инжинэру афтобази РОСХТ
ЗАЯВЛЕНІЯ

Прошу видать міні новий глушитіль і трубу так как я задыхаюсь в кабіні от своїх сопствиних газов і ішчо прошу дать міні в задок новую різіну а то стало моросить а она не ідеть по грази, бо сильно сколсько а різіна геть совсём лисая а если не верите можете прити полапать и убедиця.

Подпись: шофер Р.».

Надіслав О. ДЕРКАЧ.

м. Роздільна

* * *

«ОБЯВА.

В зв'язку з заболіванієм свиней в районі, категорично забороняється виїзд свиней на базар».

Надіслав П. НАЗАРЧУК.

м. Овруч
Житомирської області.

* * *

«Санітарний стан в магазині задовільний. Немає умивальника, боротьба з мухами ведеться, потрібно посилити боротьбу з мишом».

(З акта перевірки).

Надіслав В. ФЕДОРЕНКО.

м. Рожнятів
Івано-Франківської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У продавця магазину № 8 Почапського ССТ (Полтавщина) Шевченко Н. І. виявлено нестачу, вона також порушувала правила радянської торгівлі. Про це писалося в листі до редакції.

Голова Миргородського районного комітету народного контролю т. Ульянов повідомив, що при перевірці факти підтвердились.

Нестачу 1089 крб. з Шевченко стягнуто, а саму її з роботи знято.

★ У листі до Перця колгоспники артілі «Заповіт Ілліча» (Ровенська область) поскаржились на те, що правління не виділяє транспорту для підвозу учнів до школи.

Як повідомив секретар Корецького РК КП України т. Прищепа, скаргу перевірено на місці. Факт, наведений у листі, справді був.

Після втручання райкому партії транспорт для підвозу учнів до школи почали виділяти щоденно.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 13 (863) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. VI. 1971 р. Підписано до друку 17. VI. 1971 р. БФ 09713. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03101. Тираж 2 443 500 прим.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для http://perec-ua.livejournal.com/

Індекс 74393

ПРИГОДИ АМЕРИКАНСЬКОГО ЖУРНАЛІСТА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА